

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 247/2021
10.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Јасмине Васовић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владимира Ђорђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 1К број 115/19 од 14.02.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 број 213/20 од 30.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 10. марта 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Ђорђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 1К број 115/19 од 14.02.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 број 213/20 од 30.09.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 1К број 115/19 од 14.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64., 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године не изврши ново кривично дело, те уколико оштећеном ББ на име накнаде штете исплати износ од 55,00 евра, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Истовремено, окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 31.000,00 динара, те на име паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је у смислу члана 258. ЗКП обавезан и да оштећеном ББ плати износ од 55,00 евра у динарској противвредности на дан исплате, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени за остали део имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 број 213/20 од 30.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Ђорђевића, а пресуда Основног суда у Сомбору 1К број 115/19 од 14.02.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Владимир Ђорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, или да побијане пресуде укине и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је окривљени оглашен кривим због кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ на штету оштећеног, иако током читавог поступка није утврђена преварна намера, као битно обележје предметног кривичног дела.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

Према одредби члана 208. став 1. КЗ, кривично дело преваре чини онај ко у намери да себи или другоме прибави противправну имовинску корист, доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду, или га одржава у заблуди, и тиме га наведе на овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини.

Изреком првостепене пресуде, окривљени АА оглашен је кривим да је критичном приликом, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, у намери да себи прибави противправну имовинску корист, лажним приказивањем чињеница довео у заблуду оштећеног ББ и тиме га навео да нешто учини на штету своје имовине, тако што је оштећеном у телефонској комуникацији лажно приказао да је телефон марке „...“ који је путем огласа на интернету ставио у

продају у потпуности исправан, на који начин је довео оштећеног у заблуду да постигне договор са њим око куповине наведеног телефона, те је оштећени по пријему пошиљке раднику курирске службе платио договорени износ у динарској противвредности, и то 12.300,00 динара на име купопродајне цене, а након отварања пошиљке видео да је испоручени мобилни телефон неисправан, након чега више није могао да ступи у контакт са окривљеним ради враћања телефона или новца, а на који начин је окривљени себи прибавио противправну имовинску корист у износу од 12.300,00 динара на штету оштећеног, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да су у изреци првостепене пресуде, назначене све утврђене чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, због ког је окривљени АА правноснажном пресудом оглашен кривим, и то како објективна обележја, која се односе на радњу извршења дела, тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, те намера да се лажним приказивањем чињеница оштећени доведе у заблуду, која је према изреци правноснажне пресуде постојала у тренутку предузимања противправних радњи окривљеног, а све у циљу прибављања противправне имовинске користи.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд оцењује неоснованим наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да из утврђеног чињеничног стања не произилази да је окривљени имао преварну намеру и да је нижестепеним пресудама, којима је оглашен кривим за кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У осталом делу, захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да у току поступка није доказано да се мобилни телефон који је окривљени продао оштећеном није оштетио приликом транспорта, те да није утврђено да је управо тај мобилни телефон послао оштећеном, као и да је окривљени своју обавезу из уговорног односа испунио савесно, а због чега се према ставу браниоца у конкретном случају ради о облигационо-правном односу, а не о кривичном делу из члана 208. став 1. КЗ.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић